

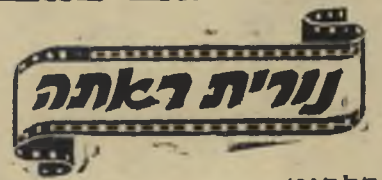
קולנוע

ישראל

צנחנים עם

עיניים כחולות

מפיקים את הסרט צנחנים של זהב. לי תפקידים הראשיים מועמדים: אלן דלון, ג'וליאנו גמה, יול ברינר, קירק דוגלאס. צנחנים שהשתתפו במערכה ישתתפו בסרט. על הצנחנים לשלוח תמונה בצירוף הפרטים הבאים: צבע עיניים, צבע שיער, גובה, משקל ודרגה צבאית.

הלהיט

של העונה

שישה ימים לנצח (מוג'רבי, תל אביב; מרכז, תל אביב). זה הלהיט הכי גדול של העונה. אומרים שזה ילך יותר שבועות מטוברוק, ויביא ליותר קורבנות מאשר המלחמה עצמה. במרכז האנשים פוצעים האחד את השני כדי להגיע לקופה, במוג'רבי קורעים בגדים, בחיפה המשטרה עומדת הכן. וכל זה לשם מה? כדי להסתכל בנוסטליגיה על המלחמה שנגמרה כל-כך מהר. כדי לראות איך נאצר נואם בפני עמו, איך בקהיר תולים בובות עם זקן ומגן דוד, ותוקעים בהן חרבות. איך הצבא והגנרל המצרי מתאמן לקראת המלחמה, איך ההמון נים מפגינים נגד ישראל, איך נהגי אוטובוס סיס מתנשקים ברחובות כשנודע להם על כיבוש חיפה, ואיך אנחנו מנצחים אותם בסוף, למרות כל הסרטים שלהם. המלחמה כפי שהכרנו אותה בחיים, וכפי שראינו אותה ביומני קולנוע, מופיעה זו הפעם הראשונה מתחילתה ועד סופה בסרט ארוך, ערוך בסדר ובטעם.

האדון

הגל

האוישר (גת, תל אביב; צרפת) איש צעיר ומאושר לוקח את אשתו ואת שני ילדיו לסופשבוע ביער. הם קוטפים פרחים, משחקים עם הילדים, עושים אהבה, נחים באושר בין העצים, ולפנות ערב האשה זורקת את עצמה, עם זר פרחים ביד, לתוך הנחל.

האיש לוקח את שני ילדיו אל הפילגש שלו, וכולם הולכים שוב ליער, קוטפים פרחים, משחקים עם הילדים, ונחים באושר בין העצים.

צנצנות עם פרחים. איש אחד שקורר אים לו הגל אמר לפני הרבה הרבה שנים שהאושר מביא לחוסר חיים, חוסר פעילות, וחוסר אנרגיה. משום שאנשים מאושרים מסתפקים במה שיש להם.

לא ברור אם הבמאית הצרפתית הצעירה אנייס וארדה הכירה את האדון הזה, אבל היא הולכת בעקבותיו.

הגנר שלה חי בהרמוניה מלאה עם אשתו התופרת. יש להם בבית צנצנות עם פרחים, והצבע של הפרחים מתאים תמיד לצבע של הדודים והדודות שבאים לבקר. יש להם הרבה שכלים, ומכרים שכל הזמן מתחננים ומולידים ילדים, וכולם חיים בשלחה מאושרת. מסופשבוע לסופשבוע, מהג לחג. וכי שמשוה פתאום חסר להם, משוה כמו אשה, למשל, או דבר דומה, הם לא שמים לב. הם מיד מחליפים את זה, וממשיכים להיות מאושרים.

הכחונה היתה שבתום שעתיים של סרט נרצה כולנו להקיא מרוב אושר, ואם הכחונה הזאת לא הושגה במלואה הרי זה משום שבמשך הסרט שוכחת לעיתים הבמאית למה בעצם התכוונה.

דם

בראש

קמלנית יותר מהגבר (חן, תל אביב; ארצות הברית) כשסילבה קושינה תור

צנחנים עם צבע עיניים וצבע שיער? „אני אוהב צנחנים“, הוא מודיע ב־ דרמאטיות. „אני גם יודע למה, אבל אני אוהב אותם. אני גם הלכתי וצילמתי אותם במסדרים שלהם. בסרט שלי ישתתפו כל ה־ צנחנים שירצו. מי שלהם מגיע לו גם להשתתף בסרט, לא חשוב מה צבע העיניים. „אני עזרתי לצה״ל במלחמה. שלחתי לחיל־האוויר סרטים. קיבלתי אפילו נכתב תודה ממפקד חיל־האוויר. אני אוהב את הצבא שלנו. ואני לא רציתי לקחת את יול ברינר ואת אלן דלון בשביל הסרט. אני רוצה חיילים אמיתיים.

„יול ברינר לא יראה בכלל טבעי בסרט כזה. זה לא ימצא חן בעיני הקהל הישראלי. זה לא ילך בארץ. אולי בחוץ לארץ.“ „אבל אני לא רוצה כוכבים. אני הייתי מוכן להחליף את יול ברינר ואת אלן דלון ביחד — בשביל הנהג של מוטה גור. אני רוצה חיילים אמיתיים ולאופים אמיתיים. אני לא רוצה כוכבים.“

בכל זאת הוא נוסע בסוף השבוע לחוץ לארץ כדי לברר אם אלן דלון או יול ברינר או קירק דוגלאס מוכנים להופיע בסרט שלו. כי לעת עתה הם עדיין לא קראו את המודעה שהוא פירסם בעיתונות הישראלית ועוד לא יודעים שהם עומדים להשתתף בסרט. „אני נוסע משום שאין לי ברירה“, הוא אומר, „המפיק שלי לא מוכן לתת כסף אם לא יהיו כוכבים. מה לעשות.“

ומה אם המועמדים הללו לא ירצו להופיע בסרט שלו.

„לא ירצו? מה זאת אומרת? הסוכן של אלן דלון הוא חבר טוב שלי. וג'וליאנו גמה הוא כמו אח שלי. אני כותב לו היום מכתב ומחר הוא כאן. אולי אני אקח באמת את ג'וליאנו גמה. הקהל כאן יקבל אותו כאן יותר טוב מאשר כוכב אמריקאי גם יש לו נסיון הוא יודע להילחם הוא השתתף בהרבה מערכונים.“

קושינה וזומר, קמלנית יותר מגבר!

סיגריות בגוף וחיצים בבטן קעת סיגריות בוערות בגופות של הגבאים שלה, היא עושה את זה בחיוך מפתה ו־ בהומור מעורר עויות. כשאלקה זומר יורה בראשים של אוייבניה אף אחד לא חוסך מאיתנו את התענוג לראות מאיפה בדיוק נכנס הכדור, מאיפה הוא יצא, וכמה דם גזל משם. הן עושות את זה כמוכן בביקני או בפחות מזה; ומפסיקות את זה רק כדי לתקוע איוה חץ בבטן של מישהו, או כדי לשכב עם הגבר שזה עתה עינו אותו, או כדי לזרוק אותו מהגג. את כל זה הן עושות במסווה של מאבק בין חברות ביטוח. הן גרות בהרמון טל אנגלי מנוול ההורג מיליונרים ואלי גנט וזהב, כדי להרחיח את דמי הביטוח שלהם. אבל כל מה שהוא עושה זה רק מסווה כדי לאפשר לקהל ליהנות מסטאלג מלא וזועה וסאזורים.

שנייה לפני

הרצחו עדיין עמד מפקד תחנת המשטרה קריית שמונה, מפקח דויד זלינגר, עם אקדח שלוף בפתחה של מאורת הרוצח.

שם. אבל הוא בכלל לא רצה לעבור. התי חיל מסתובב בקריית שמונה, ותמיד סיפר לי שהוא הולך לשחק קלפים על סוכריות. בשביל שאמין לו שהוא משחק על סוכריות — הוא היה מביא כל פעם הביתה קצת סוכריות, ונותן את זה לילדים.

אחרי שנה פיטרו אותו מכפר גלעדי ל־ מה שהוא לא היה בא כל פעם לעבודה ו־ היה רב עם כולם, כמו בכל מקום. את ה־ פיצויים שלו 1.500 לירות הוא קיבד רק לפני שבועיים בצ'ק. אמרתי אז לאלי ש־ כדאי שנכניס את הכסף בחשבון שלנו ב־ בנק, ולאט לאט כשנצטרך נוציא את ה־ כסף, ובינתיים עד שהוא ימצא עבודה, נהייה ולא נהיה רעבים. אבל אלי לא הסכים. הכסף נשאר אצלו וגרם לאסון.

(המשך מעמוד 19) הראש אל הקיר, קיבלתי ממנו מכה חזקה הראש התנפח לי והתחלתי לבכות. ואלי נסע לחיפה ונשאר שם שנתיים. הוא סיפר לי שהוא עובד בחור מסגר ב־ מספנות חיליהים. במשך השנתיים האלו הייתי רואה אותו כשהוא היה בא הביתה אולי פעם בחודש, ולפעמים פעם בחודשיים. בתקופה הזאת הוא לא היה נותן לי כסף. אז גם אלי לא אהב לראות את הילדים. היה מתעצבן עליהם, דוחף, ומרביץ להם, ואותי היה מקלל. וככה היינו חיים, עד שיום אחד בא אלי הביתה אחיו הצעיר עמרם, ואמר שהמשטרה עצרה עוד פעם את אלי. זה היה לפני שלוש שנים. עמרם סיפר שאלי נתפס אחרי שהיה קונה, בכל הכסף שהרחיח, כרטיסי־פיס, ומזייף אותם. אני תיכף רצתי אל בית־המעצר בגלמיה איפה שהוא עצור גם עכשיו. ומתי שהיה לו המשפט, הסברתי לשופט את החיים של אלי, והראיתי לו כמה אלי סבל בגלל ש־ היה בלי עבודה. השופט התחשב בו בגללי, ונתן לו שנה מאסר על תנאי.

★★★ הכסף גרם לאסון
לזי ככר חשבתני שאלי השתגע. הוא אהוציא את כל הכסף על שטויות. ואחרי זה הוא פוטר גם מהעבודה ב־ חיפה: אחיו השוטר מצא לו עבודה ב־ מסגריות של כפר־גלעדי. אלי התחיל לעבוד

זלינגר נופל

בשעת מילוי תפיל קיזו, עם כדור בלב, לזרועות העוקבים אחר קציר־הטעות (בחולצה הכהה): העיתונאי יחזקאל המאירי.

עוד הרוג מוצא מדיסקו־הרוצח, בתוכו וביריות ממנו קטל אלי עמאר ארבעה אנשים חפים מפשע (בצילום למעלה, הרוג ברוך כספי) ופצע שישה אחרים. עמאר נזכר רק אחרי שהמרתף הוצף מים ומולא גז־מדמיע בידי אנשי משמרה־הגבול.